XIV. évf. 3. szám 2002. május-június

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

R.W.K. A Szentlélek önmegtagadásra hív

Lípthay:
35 éves a Katolikus Karizmatikus Megújulás

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

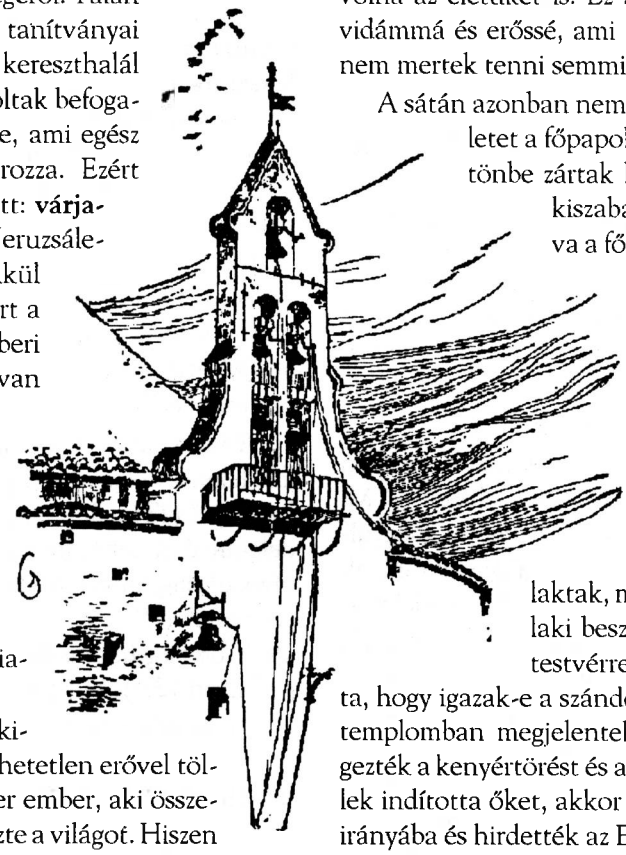
3. Engesztelődj ki Istennel!

Aki hitében megújult, érzi az Úrral való személyes kapcsolat fontosságát. Istent nem vádolja életének szenvedései miatt, mert hiszi, hogy *„felülről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik”* (Jak 1, 17). Bármilyen nehézsége adódik, tudja, hogy *„az Istent szeretőknek minden a javukra szolgál”* (Róm 8, 28). Az Úr minden fájdalmat, szenvedést üdvösségünk érdekében enged meg, és azért, hogy elszakítson bennünket a bűntől. Ezért bánd meg mindazt a vádat, haragot, amit valaha is éreztél az Úrral szemben, *„engesztelődj ki Istennel”* (2Kor 5, 20)! Alakítsd ki magadban a szerető Atya képét, aki törődik veled, gondol rád és vezet az örök boldogság felé!

LÉLEK és ÉLET

A húsvét utáni idő liturgiájában gyakoriak azok a kedves, gyöngéd találkozások, amelyekben Jézus megerősíti tanítványait, kifejezi szeretetét, megbízza Pétert az egyház vezetésével és végül a legrövidebb, de legfontosabb ígéretét teszi: *„Várjatok az Atya ígéretére, várjatok míg erő nem tölt el benneteket!"* Jézus nem magyarázott tovább a Szentlélek jelentőségéről. Talán azért sem, mert látta, hogy tanítványai alig gyógyultak még meg a kereszthalál okozta traumából és nem voltak befogadók egy új ismeret közlésére, ami egész jövendő életüket meghatározza. Ezért szelíden csak annyit mondott: **várjatok**. El ne hagyjátok addig Jeruzsálemet... nehogy a Lélek nélkül akarjatok evangelizálni. Mert a Lélek nélkül minden emberi próbálkozás eleve kudarcra van ítélve. Olyan erős a világ támadása, a főpapok és vének dühe, a sátán gyűlölete, hogy összeroppantana benneteket. De a Szentlélek által legyőzitek a világot, szembeszálltok a főpapok és vének haragjával és diadalt arattok a sátán felett!

A Szentlélek, amikor kiáradt az apostolokra, legyőzhetetlen erővel töltötte el őket. Az a háromezer ember, aki összegyűlt az épület előtt, jelképezte a világot. Hiszen nemrégen „feszítsd meg"-et kiáltottak Pilátus udvarán. Ez a tömeg, amely szolgaian követte a farizeusok irányítását, rájuk – az apostolokra is – mondhatott volna „feszítsd meg"–et. De a Szentlélek ereje megváltoztatta a szíveket... A tömeg azt kérte, hogy részesülhessen a Szentlélek örömében. Amikor Péter szavaira bűnbánatot tartottak, a Lélek leszállt rájuk és túláradó boldogsággal töltötte el őket. A főpapok dühe leírhatatlan volt. Ahogy ezt várni lehetett, összehívták a főtanácsot, amely élet és halál ura volt. Rendkívül veszélyes lett a helyzet. A főpapok hideg és merev arccal ott ültek a bírói asztal mögött. Mondhatták volna – ahogy nemsokára Istvánra kimondták –, kövezzétek meg őket, mert káromolták az Istent. De nem mondták! Miért? Mert ott volt a Lélek hatalmas erejével. Az apostolok bejöttek a Lélek túlcsorduló örömétől ittasan és bátran szemébe vágták a főpapnak: Jézus föltámadt; inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek. És vidáman kisétáltak. Nem azért, mintha nem lettek volna tisztában a helyzettel, hanem azért, mert annyira eggyé váltak Lélekben Jézussal, hogy szívesen odaadták volna az életüket is. Ez a belső szabadság tette őket vidámmá és erőssé, ami lefegyverezte a főpapokat és nem mertek tenni semmit ellenük.

A sátán azonban nem nyugodott. Szította a gyűlöletet a főpapok és farizeusok szívében. Börtönbe zártak két apostolt. Csodás módon kiszabadultak, néhány hónap múlva a főpapok megölették az idősebb Jakab apostolt és István vértanút. A sátán úgy gondolta, hogy majd sorban, egyenként likvidálja az apostolokat és Jézus megváltó műve összeomlik. Ekkor határozták el az apostolok, hogy betartják a konspiráció szabályait. Együtt laktak, minden héten máshol. Ha valaki beszélni akart velük, először egy testvérrel találkozott, aki megvizsgálta, hogy igazak-e a szándékai és elvezette hozzájuk. A templomban megjelentek, egyébként házanként végezték a kenyértörést és az imákat. Amikor pedig a Lélek indította őket, akkor szétszéledtek a világ minden irányába és hirdették az Evangéliumot a távoli népeknek. A sátán terve nem sikerült. Nem tudott gátat vetni az Evangélium terjedésének, mert az apostolok hallgattak a Lélekre és a Lélek vezette őket.

Pünkösdre irányul figyelmünk az egész húsvét utáni időben. Várjuk a Lelket, aki életet ad és életre nevel bennünket. A Lélek erőt ad, hogy legyőzzük a világ támadásait, bátrak legyünk azokkal szemben, akik haraggal és gyűlölettel néznek ránk és a Lélek által diadalt aratunk a sátán alattomos kísértései felett. Szükségünk van a Szentlélekre! Mert a Lélek nélkül nincs keresztény élet, a Lélek nélkül nincs egyház, a Lélek nélkül nem lesz jövőnk!

Katona István
főszerkesztő

A Szentlélek önmegtagadásra hív

„Akik test szerint élnek, testiekre vágyakoznak, akik Lélek szerint élnek, lelkiekre vágyakoznak." (Róm 8,5)

1. HINNI ÉS CSELEKEDNI!

A napokban kérdezte valaki, hogyan lehet legyőzni a kísértést, mert állandóan jelen van gondolataiban, vágyaiban. Mit kell ilyenkor tenni?

A keresztény hit szerinti élet nemcsak Isten elfogadását jelenti, hanem Isten akarata szerinti életet is jelent. Nemcsak **ráhagyatkozás** az Úrra, hanem komoly **erőfeszítés** is. Nemcsak **megpihenés** Isten jelenlétében, hanem **küzdelem** is. Ha valaki figyelmen kívül hagyja a két szempont egyikét, az végzetes lehet keresztény életére. Mert hinni – ahogy Jakab apostol írja – az ördögök is hisznek (Jak 2,19), de nem cselekszenek Isten akarata szerint. Aki pedig csupán cselekszik, de nem figyel Istenre, az összezavarja életét.

Jézus Krisztus mindent megtett értünk, hogy Isten gyermekei és a mennyország örökösei lehessünk. Mi azáltal leszünk keresztények, hogy elfogadjuk megváltását és életre váltjuk tanítását. De életre váltani csak akkor leszünk képesek, ha megtanulunk engedelmeskedni Neki és ha megtagadjuk magunkat. Az üdvösség Isten ingyenes ajándéka, de nekünk kell azt életünkben kimunkálni, ahogy Pál apostol írja: *„félve és rettegve munkáljátok üdvösségteket"* (Fil 2,12).

A Szentlélek ingyenes ajándék, de akkor tudjuk Őt megőrizni szívünkben, ha a *„Lélek szerint járunk"* (Gal 5,16). Tehát nemcsak elfogadnunk kell, megpihennünk Isten kegyelmében, hanem **küzdeni**, munkálkodni, harcolni is. Cselekednünk kell, de erre egyedül nem vagyunk képesek.

Krisztus megváltó munkája és a Szentlélek állandó tevékenysége életünkben a feltétele, hogy eredményt érhessünk el. A **megváltói munka** jelenti a **szabadítást, gyógyítást, erősítést, megbocsátást**. A **Szentlélek munkája** pedig a **szeretet, hit, remény, buzdítás a jóra** és a **rossz elkerülése, vágy a megszentelt életre, imádságra**.

Az Evangélium megtanít, hogy emberi cselekvéseinket kapcsolatba hozzuk Isten cselekvésével. A helyes emberi cselekvést megelőzi Isten cselekvése. Ezért írja Pál: *„Isten maga műveli bennetek a jó szándékot, meg a végrehajtást..."* (Fil 2,14). Mielőtt cselekednünk kell, Isten megerősít: *„mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad"* (Fil 4,13).

„Mindenre van erőm" – bármi megtételéhez kaphatunk erőt, ha **Isten akaratának megfelelően cselekszünk**. A hívő embernek tehát kézbe kell vennie önnevelését, felelősséget kell vállalnia önmagáért. *„Fel kell övezni elméje derekát"* (1Pt 1,13), munkálkodnia kell üdvösségén. Röviden: meg kell birkóznia önmagával, ez pedig önmegtagadást jelent.

Komoly szándék és erőfeszítés nélkül nem lehet növekedni a tanítványi életben. Jézus maga mondta: *„Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre visz – kevesen találják meg azt"* (Mt 7,14). Ez pedig a lemondásnak, az önmegtagadásnak és a fáradozásnak az útja.

A hívő ember **katona**, akinek el kell hordoznia a küzdelmes szolgálat terhét. *„Fáradozz, mint Krisztus jó katonája"* (2Tim 2,3) – mindig készen kell állnia a küzdelemre és a nehéz menetelésre. A hívő ember *„**ökölvívó**, aki megtartóztató életet él... megtagadja és rabságba veti testét"* (1Kor 9,25.27), ugyanakkor *„**versenyfutó**, aki ledob magáról minden fölösleges terhet és kitartással fut"* (Zsid 12,1). Mit jelent mindez Krisztus mai, világban élő tanítványa számára?

2. GONDOLATAINK FEGYELME

„Övezzétek fel elmétek derekát" (1Pt 1,13). Ebben a gyönyörű mondatban Péter apostol rámutat arra, hol kell elkezdeni a valódi önmegtagadást. Bizonyára Jézus szavai jutottak Péter eszébe: *„Legyen derekatok felövezve és égő gyertya a kezetekben"* (Lk 12,35).

A hívő embernek bizonyos éberséggel kell néznie a világ dolgait és gyors felfogással kell rendelkeznie. Jézus tanítványa szellemileg és lelkileg éber. Ezért mondja Pál: *„Ne aludjatok hát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok"* (1Tesz 5,6).

A gondolatok fegyelmezése és edzése a tanítványság nélkülözhetetlen része. Jézus azt mondta: *„Jöjjetek hozzám... és tanuljatok tőlem"* (Mt 11,28). A tanuló és a tanulás fogalmához szorosan hozzátartozik a fegyelem, hiszen eredményesen tanulni nem lehet rendszeres időbeosztás és erőfeszítés nélkül. Nekünk Krisz-

tushoz kell mennünk és tanulnunk kell Tőle, különösen a legfontosabbat, *„igájának"* (Mt 11,28) fegyelmét. Az eredmény az lesz, hogy elménket isteni bölcsesség fogja irányítani, fogékony lesz a természetfeletti igazságok iránt, és éberen fog őrködni a gonosszal szemben.

Külső életünk fegyelme teljes mértékben belső fegyelmünktől függ. Hogy valakinek külső cselekedetei jóra vagy rosszra hajlanak-e, az belső életének, gondolatvilágának és vágyainak gyümölcse. Akinek a lelke gonoszsággal van tele, lehetetlen, hogy hosszabb időn át jót cselekedjék, mert *„nem teremhet a jó fa rossz gyümölcsöt, és a rossz fa jó gyümölcsöt"* (Mt 7,18). *„Mert belülről, az emberek szívéből származnak a rossz gondolatok"* (Mk 7,21), amelyek gyümölcsei azok a rossz cselekedetek, amelyeket az Úr ezután felsorol: *„lopás, gyilkosság, kapzsiság, házasságtörés, káromlás... mindez a rossz belülről származik"* (Mk 7,21-23).

A hívő ember, aki megújult a Szentlélekben, új szívet és új természetet kapott. Ezeket az ajándékokat úgy teszi magáévá, hogy amikor megtér, elfordul minden gonoszságtól és figyelmét, gondolatait Krisztusra irányítja. Mert *„akik test szerint élnek, azok a testiekre vágyakoznak, akik Lélek szerint élnek, lelkiekre vágyakoznak"* (Róm 8,5). Az elme fegyelmezésén a figyelemnek ezt az irányítását értjük. Negatív értelemben a gondolatainkat (elménket) el kell fordítani minden gonoszságtól, pozitív értelemben viszont tevékenyen kell keresnünk az *„odafent valókat"* (Kol 3,1). Ezekhez olyan gondolati utak vezetnek, mint: Szentírás-olvasás, szentségimádás, szentmisén való részvétel, Krisztus jelenlétére való tudatos figyelem, lelki szolgálat, imacsoportban való részvétel, stb. Ezek olyan csatornák, melyeken keresztül Krisztus ereje elér bennünket. Vannak kegyelmi eszközök, amelyek különösképpen táplálni tudják lelki életünket. Amikor úgy érezzük, hogy nem jutunk előbbre a krisztusi úton, vagy nem tapasztalunk fejlődést lelki életünkben, akkor meg kell nézni, nem hanyagoltuk-e el a kegyelmi eszközök használatát.

Ha valaki beteg és nem veszi be az orvosságot, ne csodálkozzon, hogy betegsége súlyosabb lesz. *„Arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami kedves, ami dicséretre méltó, ami erényes és magasztos"* (Fil 4,8). Ami gondolatainkat és figyelmünket leköti, az minket is leköt. A gondolatainkban lévő kép szerint formálódunk át.

3. SZAVAINK FEGYELMEZÉSE

Jakab apostol remek hasonlattal érzékelteti nyelvünk megfékezésének fontosságát: *„A nagy hajót, még ha erős szél hajtja is, a kis kormány oda fordítja, ahová a kormányos akarja. Így a nyelvünk is kicsiny testrész ugyan, de nagy dolgokat visz végbe. Lám a csekély tűz mekkora erdőt gyújt föl. A nyelv is tűz, gonoszsággal telt világ... beszennyezi egész valónkat."* (Jak 3,5-6) Ezekkel a találó szavakkal írja le az apostol azt a felmérhetetlen kárt, amelyet fékezhetetlen testrészünk ember és ember között okoz, ha nem fegyelmezzük. Pál apostol is több alkalommal megjegyzi leveleiben, hogy a pletyka, a rosszindulatú, romboló kritika és az üres szavak milyen nagy kárt okoznak. Ebből érthető Jézus kemény beszéde is: *„Minden fölöslegesen kimondott szóról számot adnak majd az emberek az ítélet napján. Szavaid alapján fognak igaznak ítélni... vagy elmarasztalni"* (Mt 12,36). *„A nyelvet senki emberfia nem tudja megszelídíteni"* (Jak 3,8). Igen fontos része ez a keresztény fegyelemnek, de sok hívő ember egyáltalán nem fordít gondot rá.

Az Úrral együttműködve meg kell találnunk a módját, hogy szavainkat alárendeljük Isten akaratának. Ahogy a zsoltáros írja: *„Tégy, Uram, lakatot számra, ajkam ajtajára reteszt! Ne engedd, hogy szívem gonosz szavakra hajoljon!"* (Zsolt 141,3-4)

A legfontosabb, hogy **mielőtt szólunk**, gondolkodjunk hitben, **Isten jelenlétére figyelve**. Ha olyan szavakat mondunk, amelyek más emberekkel kapcsolatosak, gondoljunk arra, mit szól ehhez az Úr, aki hallja szavaimat? Valóban szükséges-e ezeket kimondani? Szavaim mögött jóindulat van-e, vagy ártani akarás? Igazak-e szavaim?

Sohasem szabad olyasmit mondanunk, ami nem igaz. Gyakran keltünk szavainkkal hamis benyomást, amikor túlozva adunk elő dolgokat, sérelmeket vagy eltorzítjuk a tényeket, félig mondjuk el, amit hallottunk, pontatlanul fogalmazunk. Ha valakit nem kedvelünk, mindezek előfordulhatnak szavainkban, amikor róla beszélünk. Isten azt szeretné, ha szavaink **mindig szeretetből fakadnának**. A nyelv egyik leggonoszabb tette, amikor valakiről távollétében romboló, negatív kritikát mond. Segítő figyelmeztetés természetesen lehetséges, de ezt mindig az érintett személlyel négyszemközt intézzük, nem pedig a háta mögött másokkal.

4. AZ IDŐ JÓ FELHASZNÁLÁSA

Testvérekkel beszélgetve gyakran hallom ezt a panaszt: „Nincs elég időm imádkozni." Ez egy kicsit ellentmondásos, mert életátadásunkban úgy döntöttünk, hogy Jézus legyen életünk ura. Ha Ő az ura életünknek, **akkor Ő az ura időnknek is**. Miért van akkor az, hogy úgy osztjuk be időnket, ahogy mi akarjuk, és nem úgy, ahogy az Úr akarja?

Fontos, hogy minden napra és hétre legyen tervünk. Ezt jó leírni, hogy el ne felejtsük. Ha nincs terv, akkor az a veszély fenyeget, hogy a tennivalók elsodornak bennünket. Ideges kapkodásba kezdünk, vagy fö-

lösleges dolgokat végzünk. A terv arra is jó, hogy ösztönző erőt merítsünk belőle, hogy legyőzzük rossz hangulatainkat és érzéseinket.

Nagy szégyen az, ha egy megújult keresztény azért nem imádkozik, mert rossz hangulata van, vagy azért nem megy szolgálni az Urat, mert esik az eső. A hangulatok és váratlan akadályok zsarnokságával szemben csak a jó időbeosztás vagy terv segít. Mivel az emberek zöme dolgozik, így a terv főleg arra irányul, ami a munkaidő előtt vagy után válik lehetségessé. Ha ezeket az időket imára, a Szentírás olvasására használjuk – természetesen az egyéb feladatokat és a szükséges pihenést is figyelembe véve –, akkor rend lesz a lelki életünkben és több örömöt fogunk tapasztalni.

Az agyonhajszolt, állandóan fáradt, kimerült ember abba a veszélybe kerül, hogy örömtelenné válik, és a gonosz kísértésének se tud ellenállni a kellő erővel.

Különösen fontos az esti ima, amelyben a napi eseményeket az Úrnak ajánljuk, a kapott sérülésekre kérjük az Ő gyógyító szeretetét és éjszakai pihenésünkre kérjük áldását, mely megőriz bennünket minden gonosztól. *„Jól használjátok fel az időt, mert rossz napok járnak"* (Ef 5,16).

5. HOGYAN OSSZUK BE PÉNZÜNKET?

„Mid van, amit nem kaptál?" – kérdezi Pál apostol (1Kor 4,7). Minden pénzünket és összes tulajdonunkat kaptuk. Kitől? Istentől. Akkor nem használhatjuk úgy, mintha nem kaptuk volna. Mivel kaptuk, minden javunkat az Úr szolgálatába kell állítanunk az Ő tervei szerint. A hívő ember nem használhatja azt a szót, hogy az „enyém". Ahogy a példabeszédbeli király elosztotta vagyonát szolgái között, hogy kereskedjenek vele (Mt 25,14), úgy adta az Úr nekünk a vagyont, hogy vele gyümölcsöt teremjünk az örök élet számára!

A hívő embernek meg kell tanulnia jövedelméből megélni. Annyit enni, inni, szórakozni, vásároli, ruházkodni, hogy az ne haladja meg havi jövedelmét. Pál azt mondja: *„Ne tartozzunk senkinek semmivel, csak a kölcsönös szeretettel"* (Róm 13,8). Az adósság nyugtalansághoz vezet, esetleg hazugsághoz és csaláshoz. Ha rövid tervet készítünk, akkor rögtön felismerjük, hogy meddig mehetünk el. Ki lehet húzni a túl magas kiadásokat, szükségtelen vásárlásokat és megmaradhatunk az adott kereteken belül. Legjobb, ha nem hagyunk semmit a véletlenre vagy a pillanatnyi hangulatra, hanem imádságos szívvel végiggondoljuk, hogy az Úr mit szeretne az Ő – nálunk levő – pénzéből vásárolni.

Amikor tervet készítünk, abba természetesen nemcsak a megélhetésünket kell belevenni, hanem mások megsegítését, és a közösséget (egyházat) is. A fizetésen kívül minden mást is az Úr rendelkezésére kell bocsátani. A lakásunkat felkínálhatjuk imaalkalmakra (összejövetelekre), a vendégszeretet gyakorlására. Autónkra szintén úgy kell tekinteni, hogyan és miben segíthetnénk ezzel másokat és az Urat. Egyszóval mindenünket állítsuk az Úr rendelkezésére. Ezzel példát adhatunk embertársainknak, akik gyakran a tárgyak és a pénz imádatában élnek. Ezt tették az első keresztények is: *„Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt"* (ApCsel 4,32).

6. URALKODÁS A TESTÜNK FÖLÖTT

Amióta az *„Ige testté lett és közöttünk lakott"* (Jn 1,14), másképpen nézzük a testet. Mélyebb tisztelet ébredt bennünk iránta, hiszen az a Szentlélek temploma (1Kor 6,19). A Szentléleknek ezt a templomát tisztán és szentségben kell tartanunk és teljesen Krisztus szolgálatába kell állítanunk. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy testünk „szamár-testvér" – ahogy Assisi Szent Ferenc mondta –, ennélfogva engedetlen és lázongó. Az Evangélium és Pál apostol szerint meg kell „sanyargatni és szolgálatra alkalmassá tenni". A gondos fegyelmezés és edzés által a test a léleknek és Krisztus Szentlelkének hasznos eszközévé válhat.

A hívő embernek vigyáznia kell egészségére, hogy teste használható eszköz legyen Isten és az emberek szolgálatában. Megfelelő pihenés, mozgás (esetleg sport), megfelelő étkezés, mind fontos dolog. A Szentlélek egyik gyümölcse a mértékletesség (Gal 5,22). A keresztény ember nem engedheti meg, hogy ösztönei hatalmukban tartsák. Sőt, ő kell uralkodjon minden ösztönén, hogy Krisztus iránti engedelmességben felhasználja azokat. A mértéktelen evés és ivás bűn a testünk és a Szentlélek ellen. Nagyon fontos a szexuális ösztön fölötti uralom is. Ezt azzal kell kezdenünk, hogy képzelet-, és gondolatvilágunk fölött is fegyelmet gyakorolunk. Mert a gondolat és képzelet ébreszti fel bennünk a vágyat, ami bűn felé vihet. Testünket nem szabad megvetnünk és nem szabad szégyellnünk, hiszen Isten alkotása az. Minden ösztönét és indulatát felhasználhatjuk az Ő szolgálatára. Az önuralom magában foglalja testünk elfogadását és tiszteletét.

7. BÁTORÍTÁS ÉS TÜRELEM

A fegyelmezett élet megvalósítása nem megy egyik pillanatról a másikra. Azzal semmi sem oldódik meg, hogy szép fogadalmakat teszel, és utána elfelejted, mit ígértél az Úrnak. Igazi sportolóvá csak rendszeres edzés útján válhat valaki (2Tim 2,5). Ehhez pedig bátorság, türelem, kitartás, fegyelem, engedelmesség, bizalom szükséges. *„Ha akkora hitetek lesz is, mint a mustármag... semmi sem lesz számotokra lehetetlen"* (Mt 17,20).

R.W.K.

35 ÉVES
a katolikus karizmatikus megújulás

Pünkösd ünnepén érdemes felidézni azt a XX. századi keresztény vallási mozgalmat, amely 1967 óta a katolikus karizmatikus megújulás néven vált ismertté az egész világon, s amelynek első közösségei a 70-es években jelentek meg Magyarországon. Az egész pünkösdi mozgalom kialakulásában, elterjedésében a Szentlélek igazolta, hogy „ott fú, ahol akar". Még a XIX. század végén történt, hogy Elena Guerra nővérnek a pápához intézett levelei hatására XIII. Leó a Szentlélekhez való ünnepélyes kilenced imádkozására hívott fel a hívekhez intézett körlevelében („Provida Matris Caritate"), majd kiadta a Szentlélekről szóló enciklikáját („Divinum Illud Munus") és 1901. január 1-én, újév napján ünnepélyesen elimádkozta a „Jöjj Szentlélek Úristen" himnuszt. Ugyanezen a napon valahol messze Rómától, az Egyesült Államokbeli Topekában egy protestáns istentiszteleten a lelkész kézrátétellel végzett imája alkalmával egy asszony addig ismeretlen nyelven kezdett imádkozni, megkapva ezzel a nyelvek adományát, amelyet több hívőnek a Szentlélek-keresztségben való részesülése követett. 1906-ban Los Angelesből, az Azuza streeten lévő imaházból indult el hasonló pünkösdi ébredési hullám az istenélmény újszerű kísérőjelenségeivel (megtérések, gyógyulások), elterjedve az Egyesült Államok protestáns felekezeteiben (klasszikus pentekosztalizmus).

Az új vallási jelenséggel szemben kialakuló ellenállás miatt a felekezetekből kivált hívőkből alakultak meg az első pünkösdi gyülekezetek. A század közepén megindult második nagy ébredési hullám idején azonban egyre többen igyekeztek megmaradni saját egyházaikban, s ott megosztani tapasztalataikat (új pentekosztalizmus).

A katolikus karizmatikus megújulás előzményének részben XXIII. János pápának a zsinat idején mondott imáját tekintik: „Újítsd meg csodáidat napjainkban, mint egy új Pünkösdöt!"

Az Egyesült Államokban már a zsinati reformhangulat miatt is aktivizálódott egyes katolikus közösségek tagjai (pl. Cursillio) egyre nagyobb érdeklődést tanúsítottak a Lélek újszerű kiáradása iránt. Más felekezetek tagjainak személyes beszámolója, s egy-egy kézről kézre járó könyv (Sherrill: „Más nyelveken szólnak"; David Wilkerson: „Kereszt az aszfaltdzsungelben" című a témában immár klasszikusnak számító írások) elolvasása után következett be 1967-ben Pittsburghban (Pennsylvania, USA) a „katolikus áttörés", mikor is a pittsburghi katolikus Duquesne-i Egyetem néhány tanára és diákja lelkigyakorlatra vonult el, hogy intenzív imában kérjék a Szentlélek segítségét hitéletük megújításában. A Szentlélek válaszolt, s a lelkigyakorlat három napja alapvetően változtatta meg legtöbbjük életét. A kápolnában történt imádság közben leszállt rájuk a Lélek, mint az apostolokra annak idején az első Pünkösdkor. Egyesek hatalmas békét, mások az isteni szeretetet érezték meg, voltak, akik sírtak örömükben, s voltak, akikből addig általuk nem ismert nyelven tört fel a hála és a spontán dicsőítés, egyesek fizikálisan tapasztalták meg Isten erejét. Az új mozgalom futótűzként terjedt szét Amerikában, majd megjelent az európai katolikusok között is, többek között Magyarországon.

Világviszonylatban a karizmatikusok száma ma már 100 millió fölé emelkedett (katolikusok 10%-a). A katolikus karizmatikus közösségek nemzetközi koordináló irodája és bizottsága Rómában működik (ICCRS).

VI. Pál pápa a zsinat egyik vezetőjét a belga Suenens bíborost bízta meg a karizmatikus közösségek koordinálásával. Suenens szerint „a karizmatikus megújulás nem is annyira mozgalom, mint inkább magának a

Szentléleknek a mozgása, amely minden keresztényt megérinthet, legyen az világi, vagy a klérus tagja".

Az 1975-ös szentév alkalmából Rómában rendezett karizmatikus nemzetközi konferencián, VI. Pál pápa az egyház nagy lehetőségének nevezte a megújulást: „Meg kell újítani a világot, vissza kell adnia a lelkiséget, a vallásosságot, meg kell nyitnia a zárt ajkat, hogy az újra imádkozzon, dalokat és himnuszokat énekeljen, örvendezzen és tanúságot tegyen Krisztusról!"

Az 1976-os philadelphiai eucharisztikus kongresszusról, ahol Suenens és Hume bíborosok és ötven püspök vezetésével 25000 karizmatikus hívő vett részt, a jelen lévő Gál Ferenc teológus professzor a következőképpen emlékezik: „A két és fél órás liturgia a maga összeszedettségével, vidámságával és lelkesedésével valóban megmutatta, hogy a találkozó célja ez volt: »Dicsőítsük az Urat«."

II. János Pál pápa szerint „a mozgalomból sugárzó életerő és a jó gyümölcsök arról tanúskodnak, hogy valóban jelen van és működik a Szentlélek az Egyházban." (Róma, 1987) Ratzinger bíboros pedig kijelentette, hogy reménység ez, az idők pozitív jele, Isten korunknak szánt ajándéka. Az ima gazdagságának és örömének felfedezése a teóriákkal és a megmerevedett gyakorlattal szemben.

Yves Congar szerint a megújulás nagy előnye, hogy a Szentlélekkel telt hívők spontán, önkéntes közösségeiben az az erő éled újra, amelyre az egyháznak egy megváltozott korban nagy szüksége van.

A karizmatikus alapélmény az, amiben az apostolok is részesültek az első pünkösdkor, mikor leszállt rájuk a Szentlélek, s ők erőt, bátorságot kaptak, hogy hitelesen tanúságot tegyenek a feltámadott Megváltó Jézus Krisztusról (ApCsel 2. fejezet). A Lélek kiáradásakor határtalan béke és öröm tölti el az embert, közvetlenül megtapasztalva Isten jelenlétét. Ezt a Bibliából ismert élményt sokan a bérmáláskor megkapott kegyelem megújulásaként is értelmezik: „Ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni" – ígérte a pünkösdi események előtt Jézus tanítványainak. Karl Rahner teológus szerint a Szentírás és a hagyomány alapján is létezik a Lélek közvetlen megtapasztalásának lehetősége. A karizmatikus szerzők pedig hangsúlyozzák, hogy ez, ha más-más korban különböző mértékben is, de mindig jelen volt az Egyházban.

Az Istennel való személyes találkozás következtében sok katolikusnak újult meg a hite, vagy eltávolodott hívő tért vissza a templomba újra felfedezve a szentségek és a közösség értékeit. Hitetlenek, közömbösök tértek meg rövid időn belül, megtapasztalva, hogy Isten valóban él. Közbenjáró imára betegek gyógyultak meg visszafordíthatatlannak tűnő betegségekből. A Jézus Krisztus mellett való tudatos döntés a szentgyónás értékének felfedezésével párosult. A beszámolók szerint újra megelevenedik a Szentírás, hiszen tapasztalatok igazolják azt, amit Jézus ígért az Őt követőkkel kapcsolatban (csodás jelek, gyógyulások – Mk 16,17). Érthetővé és követhetőkké válnak az addig annyiszor hallott szentírási idézetek.

Az Istennel való találkozás hatása óhatatlanul kisugárzik a hétköznapi életre is, megmutatva a Lélek gyümölcseit, amelyek a szeretet, öröm, béke, szelídség (Gal 5,22). Rengeteg azoknak a tanúságoknak a száma, ami az emberi kapcsolatok (például házasság) rendeződéséről és az emberek közötti megbékélésről szólnak.

A karizmatikus közösségekben nagy hangsúlyt fektetnek a Lélek adományaira, azok használatára. A nyelveken való ima a kívülálló számára a legszembetűnőbb jelenség. „Valamennyien elteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, amint a Szentlélek szólásra indította őket" (ApCsel 2,4). Ebben az imaformában az Isten iránti hála és dicsőítés jut különleges módon kifejezésre.

Hasonlóan gyakori a prófétálás is, amire Pál apostol is buzdít: *„Törekedjetek a szeretetre. Keressétek buzgón a lelki ajándékokat, különösen pedig azt, hogy prófétálhassatok"* (1Kor 14,3). A prófécia Isten gondolatainak kimondása (R. Grandis teológus szerint), mellyel Isten közli szeretetét az egyház és az emberek épülésére, vigasztalására és buzdítására (1Kor 14,5).

Az Istenbe vetett bizalom egyik kifejezése a közösségekben a betegségek konkrét gyógyulásáért való közbenjáró ima. *„Hirdessétek Isten országát, és gyógyítsátok meg a betegeket"* – mondja Jézus az apostoloknak (Lk 9,2). E sorok írója tanúja volt Linzben (több ezer ember jelenlétében) Emiliano Tardif szerzetes atya gyógyító istentiszteletein a több tucatnyi gyógyulásnak, ami ott rögtön imádság hatására történt. Az Istennel való találkozások eseményeiről evangelizációs alkalmakkor számolnak be a hívők, ami egy nagy lehetőség a belterjessé válás elkerülésére.

A Lélek munkájának meg is vannak a gyümölcsei. A megújulás imacsoportjai a világ minden táján a legkülönbözőbb közösségi és szolgálati formákban újították meg az egyház belső életét (miközben a karizmatikusoknak is sokat kellett tanulniuk!). Egyesek a plébánia keretein belül alakítottak imacsoportokat, s szervezték meg a gyarapodó hívők számára a katekézist (Anglia).

A lelkigyakorlatok, evangelizációs és gyógyító alkalmak mellett, Isten elképesztően sajátos utakat is mutatott, mint El Pasoban (Texas, USA) Rick Thomas jezsuita atyának. Ő a legszegényebbek, a szeméttelepen

élő koldusok között kezdett evangelizálni. A Lélek kiáradt, a koldusok megtértek, az Evangélium összes csodája megtörtént a halott feltámadást is beleértve (lásd a híres teológus, R. Laurentin: Csodák El Pasóban című könyvét).

A világiak munkája mellett szerzetes közösségek is létrejöttek, mint a Nyolc Boldogság Közösség, amely sok országban, így hazánkban is, alapított házakat. Medjugorjében, Mária jelenéseitől nem messze a súlyos kábítószerfüggő fiatalok számára rendeztek be és vezetnek otthont.

Magyarországon a hetvenes években alakultak meg az első közösségek.

A legjelentősebbek közül az Emmanuel és Emmausz közösség lelkigyakorlatokat, szemináriumokat szervez, kórházlátogatást, börtönszolgálatot végez.

A Hét Láng Szövetség az elmélyültebb imára helyezi a hangsúlyt, míg az ökumenizmusra is nyitott Új Jeruzsálem Közösség nyilvános evangelizációkat rendez.

A Nyolc Boldogság szerzetesközösség lelkigyakorlatos házaiban fogadja az érdeklődőket (Botfa, Homokkomárom).

A közös imádság, liturgia és ünnepség szép példája az évente megrendezésre kerülő Országos Karizmatikus Találkozó. A megújulás eseményeiről, életéről a Marana Tha című lapjukból értesülhetünk.

A karizmatikus összejövetelek, istentiszteletek újszerű imastílusa (például taps, felemelt kezek), az érzelmek katolikus körökben szokatlannak, idegennek tűnő megnyilvánulásai – érthető módon – főleg kezdetben sokakat óvatosságra, kritikára ösztönzött vagy egészen egyszerűen zavart. Eleinte ez a jelenség a protestáns szabadegyházakban tűnt fel, ezért vezető egyházi körökben a katolicitás kérdését is felvetette. Egyesek az érzelmek túltengésétől tartottak, másokat éppen a mozgalom gyermekbetegségei ábrándítottak ki. Az elismerő szavak mellett a főpásztorok az Egyházzal való egységre is figyelmeztettek.

Yves Congar amellett, hogy óvott a karizmák látványos megnyilvánulásokra való leszűkítésétől, fontosnak tartotta, hogy az egyénileg megújult hívek ne elkülönülve, hanem az egyház „intézményes" részével együtt, mintegy összefonódva dolgozzanak, ami növeli a közös hit erejét.

Ratzinger bíboros szerint figyelni kell az egyensúlyra, vagyis a helyes irány megőrzésére az intézmény és karizma, az egyetemes egyház hite és a személyes tapasztalat között.

Ugyanakkor kétségtelenül a mozgalom erőssége a közvetlenség, élményszerűség, készség a tanúságtételre, a hit és imádság sajátos megragadása, amely nagyon sok embert vezetett már Istenhez, vissza egyházához.

A megtett út, a fejlődés tapasztalatait összegezve állapította meg Katona István atya, az Emmausz közösség vezetője, hogy az elmúlt évek nagy tanulsága, hogy az élményhez és az örömhöz az önmegtagadás is hozzátartozik a lelki növekedés érdekében. Kereszt nélkül nincs előrelépés, megújulás. Ez összhangban van a nemzetközi irányokkal is, hiszen egyre nagyobb hangsúly kerül az istentiszteleteken a belső gyógyulásra, az ima esetében pedig a csendes, belső elmélyülésre is, ami az összeszedettségre, jellemfejlődésre ad lehetőséget.

A személyes megtapasztalás mellett egyre több szó esik az Egyház nagy szentjeinek, lelki mestereinek példáiról, mint például Loyolai Szent Ignác, Szienai Szent Katalin, Avilai Szent Teréz, Szalézi Szent Ferenc, Bosco Szent János, Keresztes Szent János, Viennay Szent János.

Pünkösd ünnepén hálásak lehetünk a Léleknek egyházunk gazdagságáért, sokszínűségéért. Mindnyájunk számára „örömhír", hogy ma is bizalommal fordulhatunk Istenhez, aki megerősíthet minket jelekkel, csodákkal, amire nekünk földi zarándokutunkat járó embereknek olykor igen nagy szükségünk van.

Lipthay Endre

**»Áldjad lelkem az Urat,
és ne feledd, mennyi jót tett veled!
Megbocsátja minden bűnödet,
és meggyógyítja minden
gyöngeséged.«**
(Zsolt 103,2-3)

**»A megtört szívűekhez
közel van az Úr,
a bánatos lelkűt
meggyógyítja.«**
(Zsolt 34,19)

Az Úr velem van!

TANÚSÁGTÉTEL

Vallásos családban nőttem fel, de ez részemről csupán formális, tartalom nélküli vallásosság volt. Bezártam a Jóistent a Mennybe és én nélküle éltem sikerközpontú, önmegvalósító életemet itt a földön. Továbbképzések, karrierépítés és napi 10-12 óra munka jellemezte ezt az időszakot. Elmondhattam magamról, hogy mindent elértem, amit csak akartam: pénzt, lakást, kocsit és külföldi utazásokat. Boldog voltam és elégedett.

Azután egy nap iszonyatos fájdalom hasított a hátamba. Az ambuláns vizsgálatok és kezelések eredménytelenek maradtak, így kórházba kerültem. Megállapították, hogy már régóta mellrákom van – az évenkénti rákszűrés negatív eredményei ellenére –, amely teljes csontáttétet okozott. A kibírhatatlan mellkasi fájdalmakat néhány áttétes csigolya összeroppanása okozta. Az orvosok hat hetet jósoltak. Életmentő műtétként két fémrúdhoz rögzítették a törött csigolyákat. Ennek már hat éve... Ezt követte a majd egy évig tartó kemoterápia, sugárterápia és az azokkal járó kínszenvedés. Eközben egyre közelebb és közelebb kerültem Istenhez. Mikor a terápiákon túl voltam és újra megtanultam járni, egyedül fürdeni és öltözködni, úgy éreztem, hogy nemcsak lelki, hanem fizikai értelemben is új életet adott nekem a Teremtő.

Lehajolt hozzám a Mennyből, kézen fogott és elkezdett vezetni. Bekapcsolódtam a karizmatikus mozgalomba és elvégeztem a „Bevezetés a misztikába" szemináriumot. Később, a „Szentlélek szemináriumon" újra hívták rám a Szentlelket és a következő próféciát kaptam: „Az Úr egy fának a képét mutatja nekem" – mondta a szolgáló testvér –, „és ez a fa te vagy. Ennek a fának a legvastagabb ágát letörte a vihar és egy póznával van alátámasztva. Most az Úr elhajítja ezt a póznát és saját kezével támasztja alá a törött ágat."

Az ezt követő vérvizsgálat eredménye negatív lett, vagyis a rák aktivitása megszűnt a szervezetemben. A rákos területek elszigetelődtek és új áttétek nem alakultak ki azóta. Természetesen állandó gyógykezelés és kontroll alatt állok. Időnként alá kell vetnem magam további korrekciós műtéteknek és állandó, de elviselhető fájdalmaim is vannak. Az Úr azonban velem van és ez a boldogság összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint amit egészségesen valaha is átéltem.

B. Veronika Mária

Nem volt hiábavaló a gyógyító ima

TANÚSÁGTÉTEL

Nem lehet elfelejteni azt a szép nyári napot, a pompás virágokkal feldíszített szabadtéri oltárt a máriaremetei bazilika előtt, a nap egyik fénypontját, a szentségimádást és a gyógyító imát. Isten és a Szűzanya kegyéből éppen egy olyan fánál álltam, ahová fehér zászlós imacsoport jött egy atya vezetésével. Bár nem vagyok családanya, de családban élek, elmondtam, hogy szolgálatomhoz imát kérek. Nagy szeretettel imádkoztak felettem, tudtam, hogy nem hiába.

Az ima hatását pár hónappal később éreztem. Régóta úgy szólván állandó jelleggel fáj a lábam, ég a talpam, különösen a nyári melegben. Egy szombati napon ez odáig fajult, hogy gennyes seb keletkezett a talpamon. Férjem és orvosnő barátnőm megállapították, hogy ebből hétfőn műtét lesz a sebészeten. De jött a vasárnap, és szomszédasszonyom támogatásával elvánszorogtam a templomba a szentmisére. Elláttam a vasárnapi háziasszonyi teendőket, készülve a hétfőre, ha Isten is úgy akarja. Közben sokat imádkoztam, édesanyámtól és orvosnőmtől tanult módon ápoltam lábamat egész napon át. Nagyon kértem Istent, szánjon meg, mert egy ilyen lábműtét köztudomású, hogy hónapokig akadályozni fog annak a kevés munkának az elvégzésében is, ami egyébként is nehezemre esik. Vasárnap este, amikor a hétfői napra vonatkozó döntés ideje elérkezett, éreztem a szabadulást a fájdalomtól és a gyógyító erőt a talpamon. Eszembe jutott, hogy ez csak a gyógyító ima hatása lehet. Csodálatos módon megsegített az Úr Jézus. Nem volt hiábavaló a gyógyító ima.

Ezt férjem és orvosnő barátnőm is tanúsítja, akik nem akartak hinni a szemüknek, látva sebem csodálatos gyógyulását.

Zsóka

»A Te Igéd... világosság utamon«

(Zsolt 119,105)

3. A KERESZTÉNY EMBER ÉS AZ EGYHÁZI KÖZÖSSÉG

(Egyházi közösségen értjük a karizmatikus imaközösséget és a plébániai közösséget.)

„Ő (Jézus) egyeseket apostolokká, másokat prófétákká, ismét másokat evangelistákká, pásztorokká és tanítókká tett, hogy istenszolgálatra neveljék a szenteket és fölépítsék Krisztus testét, amíg mindnyájan el nem jutnak a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére és meglett emberré nem leszünk, Krisztus teljességének mértékében" (Ef 4,11-13).

Az egyházi közösség az a hely, ahol Isten lakni kíván. A keresztény ember számára is ez a tulajdonképpeni lelki otthon. Ha komolyan veszi keresztény voltát, akkor naponta újra meg újra tudatosítja és érzi, hogy itt a földön vendég csupán. Itt nem lehet teljes értelemben sehol polgárjoga. Igazi hazája ott van, ahol az Úr is van, a mennyben. *„A mi hazánk a mennyben van. Onnan várjuk az Üdvözítőt is: az Úr Jézus Krisztust"* (Fil 3,20). Az egyházi közösség annak földi képe. A közösséggel Isten olyan környezetet ajándékoz nekünk, amelyben lelkileg jól érezhetjük magunkat. Itt találjuk meg a hozzánk hasonló érzületű emberek között lelki családunkat. Itt kaphatunk segítséget az élet dolgaiban, itt nyerhetünk erőt és lelki növekedést. Ugyanakkor ez az a hely, ahol mindenki, mint Krisztus testének tagja, tanúságot tehet hitéről és ahol alkalma van dicsőíteni az Urat.

Az egyházi közösség azonban nemcsak jótétemény a hívő ember számára, hanem az a hely, ahol ő személyes adottságaival és karizmáival szolgálhatja Isten Országát. Az Úrtól kapott lelki ajándéka arra kötelezi őt, hogy a közösség tagjait lelkileg gazdagítsa, segítse, nekik használjon ahol csak lehet.

A közösség egysége és evangelizációs ereje azon múlik, hogy tagjai milyen mértékben találják meg helyüket és feladatukat, milyen mértékben engedelmeskednek és milyen mértékben erősítik életükkel és szolgálatukkal az egész közösséget. A közösség tehát Istentől adott lehetőség a kölcsönös adásra és elfogadásra a keresztény ember számára, aki mindazzal, amije van, amit mond és tesz, a közösség építőköve Isten szándéka szerint. *„Nem vagytok már idegenek..."* (Ef 2,19-21).

Élhet-e a keresztény ember közösség nélkül? Tulajdonképpen nem! Mert Jézus azt mondta: *„Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt"* (Jn 13,35). Ez a mondat közösséget tételez fel, mert szeretni ott lehet, ahol legalább két ember van!

Akik mégis megpróbálják kereszténységüket közösség nélkül élni, az hasonló ahhoz a felnőtt fiatalhoz, aki családjával nem tartja a kapcsolatot. Ha mégis megjelenik családja körében, idegennek érzi magát, mert nem ad és nem fogad el szeretetet.

Mikortól fogva tartozik az ember az egyházi közösséghez?

A teológia a keresztséget mondja az egyházhoz tartozás jelének. Ekkor lesz az ember Isten gyermeke és az egyház tagja. Sajnos azonban azt látjuk, hogy ha a kisgyermeket nem nevelik a szülők hitben, akkor annyira eltávolodik az Úrtól, hogy élete ugyanolyan lesz, mint a pogányoké. Igaz ugyan, hogy teológiai értelemben a keresztség által lesz az ember az egyház közösségének tagja, de gyakorlatilag akkor történik ez meg, amikor a megtérésben tudatosan dönt Isten mellett és elkötelezi magát arra, hogy az Ő akarata szerint fog élni. Ez a Szentlélek műve bennünk. A Lélek adja meg a világosságot, amelyben fölismerjük Isten szerető szívét, a Lélek adja meg az erőt, hogy elhagyjuk a bűnt és a Lélek adja meg a vágyat, hogy Isten parancsai (akarata) szerint rendezzük be életünket. Ez a keresztségi kegyelem megújulása bennünk.

Ebben a Lélek adta megújulásban küldetést kapunk a tanúságtételre, hogy elmondjuk az Úr csodáit, amiket velünk művelt, és meghívjunk másokat is az Úrban való életre, ami az üdvösség útját jelenti.

A jeruzsálemi keresztények *„állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében... egy szívvel-lélekkel mindennap állhatatosan megjelentek a templomban... az egész nép szeretetében éltek. Az Úr pedig naprólnapra növelte az üdvösségre rendeltek számát"* (ApCsel 2,42-47).

Kérdések az átgondoláshoz, megbeszéléshez:

1. Milyen formában élem át az egyház közösségéhez való tartozást?
2. Milyen karizmával szolgálom testvéreimet?
3. Hogyan növekedtem lelkileg, milyen értékeket fedeztem fel a közösségen keresztül?

D.B.K.

Szentség a szegénységben!

— S. BERNADETTE 1844 - 1879. április 16. —

Soubirous Bernadette 1844-ben született Boly-ban (Lourdes mellett), a hegyek közötti, szegény emberek lakta faluban. Apja molnár volt, és nagyon jószívű. Emiatt ment tönkre, mert mindenkinek adott lisztet, aki kért tőle, „majd megfizetem, ha lesz pénzem" ígéret ellenében. Mikor végképp tönkrement, beállt napszámosnak. Valaki megvádolta, hogy két zsák lisztet lopott (ami nem volt igaz), emiatt egy hétre börtönbe zárták. A falu (és a korabeli gyerekek) ettől kezdve úgy beszéltek Bernadettről, mint a koldus és tolvaj lánya. Iskolába nem tudott járni, mert nyolc éves korától már dolgoznia kellett: állatokat őrizni, vagy más gyerekére vigyázni, takarítani, vagy a helyi kocsmában felszolgálni. Így kereste meg a napi ennivalóját. Munka miatt nem járhatott el a hittanórákra sem. Csaknem írástudatlanul és vallási ismeretek nélkül nőtt fel. Csak azt tudta, amit otthon tanítottak neki. Kilencen voltak testvérek, közülük öten meghaltak kiskorukban. Bernadett az alultápláltság és a vizes lakás miatt asztmás lett, ami élete végéig kínozta. A kolerajárvány idején (1855) beteg lett, éppen hogy túlélte.

1858. február 11. és július 16. között a Lourdes melletti Massabielle barlangjánál 18 látomása volt. A Szent Szűz bűnbánatra, imádságra tanította őt és megbízást adott neki egy templomépítésre. Egy forrásról is beszélt neki, ami a barlangból fakad. Bernadett gyenge kezével a sáros földet kaparni kezdte és valóban felfakadt a forrás, ami azóta sok esetben eszköze lett Isten gyógyító szeretetének.

A jelenések megmozgatták a hívő és hitetlen világot. Bernadett a támadók és rajongók pergőtüzébe került. A rajongók tömegével mentek Bernadették háza elé. Ő nem akart beszélni velük, de végül szülei ösztönzésére kiment a tornácra és néhány lépést tett az emberek felé! Rögtön ki is fakadt méltatlankodva: „úgy mutogatnak engem, mint egy hízott marhát." Pénzt is akartak neki adni, de azonnal visszautasította a legkisebb adományt is, pedig éhezett a család. Nem tudta elfogadni azt, amiért nem dolgozott meg!

Négy éven át faggatta a rendőrség, a plébános, a püspök, az egyházi vizsgálóbizottság. Keresztkérdéseket tettek fel, hogy ellentmondásba keverjék, hazugnak, álmodozónak mondták. Mindezt türelemmel és alázattal elviselte. Határozott válaszai meggyőzik hallgatóit a látomások igazságáról.

Egyébként vidám természetű volt, szívesen tréfálkozott társnőivel. Semmihez sem ragaszkodott, szívesen odaadott mindent, amije volt.

A látomások a prófétai karizma körébe tartoznak. Erős hite, a Szent Szűz által adott üzenetekhez való hűsége, gazdag lelki világot tár elénk. A legnagyobb szenvedések alatt és a megaláztatások között is mindig hálát adott az Úrnak. Nagyon szerette a szegényeket és szerette a betegeket ápolni. Hivatása lassan alakult ki, mivel egészségi állapota miatt visszautasították kérelmét, hogy kolostorba léphessen. Végül 1866-ban Neuers-ben a Saint Gildard kolostor nővérei közé lép, ahol megbízzák a betegek ápolásával. A kolostor főnöknője úgy gondolta, hogy gyakran meg kell aláznia Bernadettet, nehogy a látomások gőgössé tegyék. Emiatt sokat szenvedett Bernadett és betegsége, amely egyre inkább elhatalmasodott, hozzájárult ahhoz, hogy keresztúttá váljon élete utolsó szakasza. Halála után teste mind a mai napig épségben maradt. Ma is látható – mintha éppen aludna – a Nevers-i kolostorban egy üvegkoporsóban. Szentté avatásához szükséges kérvényt az általános főnöknő (Marie-Therése anya) nem engedte, hogy fölterjesszék Rómába. Úgy gondolta (ahogy ezt Dupanloup püspök megfogalmazta), nem lehetséges, hogy a Szent Szűz egy „közönséges, tanulatlan parasztlánynak jelenjen meg" és nem egy művelt, finomlelkű szerzetesnőnek.

Minden Isten ajándéka és minden a kegyelem műve – vallotta Bernadette. „Szívesen veszem a bántó szót, amikor megaláznak, hogy egy lépéssel közelebb kerülhessek Istenhez" – mondta. Ahogy a seprűt a sarokba teszik munka után, úgy gondolta az ő helye is a sarokban van, miután a Szent Szűz dolgozott vele. Boldognak mondta magát az utolsó helyért. (Lisieuxi Szent Teréz is hasonlót mondott.)

„Aki kicsinnyé lesz, mint a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában" (Mt 18,5).

Lourdes pedig azóta evangelizációs központ, ahová évente milliók zarándokolnak. Az elmúlt csaknem 150 év alatt ezrek és ezrek meggyógyultak a legsúlyosabb betegségekből is. Mindenki, aki ott megfordult, hitében megerősödve és Isten iránti bizalmának megújulásával tért haza!

Katona István

Tanúságtétel a házasságról

(Nagyon elszomorító a válási statisztika. Csaknem minden második házasságot felbontanak. Még keresztény fiatalok között is elterjedt az a nézet, hogy „ha nem bírjátok egymást, váljatok el". Az Ige azonban arra tanít, hogy a házasfelek szenteljék meg egymást, segítsék társukat az üdvösségre. A házasság a lelki élet iskolája. Itt lehet megtanulni a türelmet, az alázatot, a megbocsátást és a jóságot. Az alábbi tanúságtétel jó példa erre. – Szerk. megj.)

Nincs még egy témakör, mely az embereket annyira és olyan mértékben foglalkoztatná, mint a házasság. A legtöbb ember tudja, hogy minden emberi közösség legalapvetőbb sejtje a család, és egy életre szóló szövetségnek kellene lennie. Mégis sokan mondják, hogy igazán jó házasság csak a mesében van. Minden az elején kezdődik! Ma a világban azt mondják, ki kell ismerni a másik hibáit még idejében, ezért hallgatólagosan elismerik a házasság előtti együttélést. Azután döntse el mindenki, el tudja-e fogadni a másikat hibáival, rossz szokásaival együtt. Arról már nem igen van szó, hogy engem is el tud-e fogadni a másik? A mai álláspont sajnos ez, és úgy gondolom, hogy még a sok hívő és „jó erkölcsű" emberek véleménye is nagyjából hasonló. Világi szemlélettel ezek az érvek nagyon is reálisnak tűnnek, csak éppen a lényeg marad ki belőle, hogy Jézus azt mondta: *„Nélkülem semmit sem tehettek."*

Most elmondom az én tévedéseimet is a házasságommal kapcsolatban és az Úr kegyelmét, aki az én öntelt, önző és hiú természetem ellenére megszentelte és megáldotta azt. Az Úr az, aki kimentette lelkemet a reménytelenség mélységeiből. Őt csodálom, Neki adok hálát szívem minden dobbanásával egész életemben!

Az én házasságom már az elején sok veszekedéssel, meg nem értéssel kezdődött. Szentségi házasságot kötöttünk, nem túl fiatalon (ilyenkor már nem annyira meggondolatlan az ember), férjem 39, én 30 éves voltam. Igazán csak egyszer voltam szerelmes, 23 éves koromban. Egy erdélyi fiú volt a szerelmem és úgy éreztem, ő a lelkem másik fele. Leveleztünk egy ideig, én Budapestről, ő Zilahról, azután ritkultak a levelek és ő megnősült.

Esti egyetemre jártam (a Műszaki Egyetemre) és dolgoztam is, nem sok időm maradt az ismerkedésre. Egy utóvizsga miatt halasztottam egy évet. Ekkor nagy sietve férjhez mentem. Még három év hiányzott az államvizsgához. Az eszemmel tudtam, hogy nem vagyunk egészen egymáshoz valók, és egy kicsit másképpen gondolkodtunk. Más volt a családi háttér, más szokásai voltak, de nem baj, gondoltam, majd én megmutatom, hogy a szeretet mindent áthidal. Ami nem tetszik a másikban, azt majd én idővel megváltoztatom és boldog pár leszünk legalább három gyermekkel. Biztos, hogy volt némi lelkiismeret-furdalásom amiatt, hogy nem vagyok lángolóan szerelmes, mint egykor, 23 évesen, mert nagyon is meg akartam felelni férjem elvárásainak. Lestem a gondolatait, minek örülne, mi a kedvenc étele, hogy azt főzzem neki. Kényeztetni akartam, de nem hagyta magát. Amire mindig is büszke voltam, hogy milyen jól tudok főzni, azt leszólta, régi barátnőimtől eltiltott, még szüleimmel való kapcsolatomat se nézte jó szemmel. Egész személyiségemet csak a maga számára akarta lefoglalni és házasságkötésünk után nem jött velem még a vasárnapi szentmisére sem, mint előtte tette. Ezt is csak időpocsékolásnak tartotta. Sőt azt sem tartotta helyesnek, hogy folytatom az egyetemet, ahová neki nem sikerült bejutnia.

Két fiúnk született még az egyetemi évek alatt. Az anyaság nagy örömmel töltött el, nem győztem érte Istennek hálát adni. Az államvizsgám is jól sikerült. Mégis állandó volt köztünk a veszekedés, a feszültség. Igyekezett engem minél jobban megalázni, mindenkitől elzárni, én meg igyekeztem ellenállni és a durvaságra hasonló durvasággal reagálni. Már éreztem, hogy nem fogom tudni ezt a helyzetet megoldani, és a válásra is gondoltam.

Gyermekeinknek nagyon sok lelki sebet, sérülést okoztunk és ők szüleimnél találták meg a békességet és a szeretetet. Igyekeztek is minél több időt a nagyiéknál tölteni. Jártak hittanra, ministráltak, s ezt sem nézte férjem jó szemmel. Minden vigaszom a vasárnapi szentmise volt és hogy ebéd után átmentünk szüleimhez, felsétáltunk a Gellért hegyre, beszélgettünk és szinte fürödtem a szeretetükben.

A munkahelyemen is jól éreztem magam, hiszen olyan szakterületem volt, ahol eredményeimet publikálhattam, előadásokat tartottam, később le is doktoráltam. Ez még inkább olaj volt a tűzre!

Gyermekeink időközben felnőttek, kirepültek és kettesben maradtunk a férjemmel, immár nyugdíjasan. Újra csak az ő kedvét kerestem, főztem, mostam, ropogósra vasaltam az ingeit, de ő így se volt megelégedve se velem, se magával. Több időm volt imádkozni, ol-

vasni és így került kezembe Emiliano Tardif atya „Jézus él" című könyve. Ez a könyv hitemnek új lendületet adott; nincs lehetetlen helyzet, Istennek minden lehetséges! Elvégeztem a Szentlélek-szemináriumot és azóta is a karizmatikus megújulásban és ezen belül az Emmausz Közösségben vagyok. Megváltozott az életem, de a házasságom egyelőre nem. Férjem rossz szemmel nézte, hogy Isten mindennél és mindenkinél fontosabb számomra, most Rá volt féltékeny.

Az imacsoport összejöveteleire, az Emmausz lelkinapra, a szentségimádásra csak nagy harcok árán tudtam eljutni. Pedig az ilyen alkalmak előtt nagyon sokat imádkoztam, mindent elkészítettem, megfőztem, csak melegíteni kellett az ételt. Mégis sokszor sírva indultam el ezekre az összejövetelekre. Mondtam, hogy érte is fogok imádkozni és hogy mind a kettőnknek jó, ha Isten elé visszük problémáinkat. Hajthatatlan volt, de én most már nem magam akartam a helyzetet megoldani, hanem az Úrra bíztam. Így a szívem, ha nem is volt teljesen nyugodt, de a lelkem legmélyén béke volt és nem féltem. Legkedvesebb dalom a „Ne félj, mert megváltottalak" című ének volt, amit magamban dudorásztam a nagy viharok idején és így mentem a testvérek közé. A testvérek gyakran telefonáltak, lelki tanácsot adtak és kértek. Ez is konfliktushelyzetnek számított és a torkomban dobogott a szívem, ha megszólalt a telefon.

A helyzet annyira súlyosbodott, hogy elhatároztam – lelkivezetőm engedélyével –, egy időre elköltözöm férjemtől és csak akkor térek vissza, ha szüksége lesz rám.

Összecsomagoltam a legszükségesebb holmikat és vártam az autóra teljes békességben. Férjem, amikor meglátta, hogy csomagolok, először erélyesen, majd egyre gyöngédebben, végül sírva könyörgött, hogy ne hagyjam el. Megesett a szívem rajta, én is könnyekre fakadtam és elmondtam, mi fájt nekem egész életemben a házasságunk alatt. És ő, aki nem ismerte azt a szót, hogy bocsánat, bocsánatot kért mindenért, amit ellenem tett. Magam is bocsánatot kértem, hogy nem próbáltam meg őt – sebzettségét, kisebbrendűségi érzését – jobban megérteni. Hogy az agresszióra én is agresszióval válaszoltam. Ez a nap fordulópont volt a házasságunkban, de ahogy múltak a hetek, a régi rossz szokások még fel-fel törtek benne, viszont én tudtam, hogy soha nem fogom már elhagyni őt, bármit is tesz. Harminc év bántásait megbocsátani azonban nem könnyű. Akaratommal, számmal kimondtam, hogy mindent megbocsátok, de a szívemben még nem volt minden rendben. Ezt úgy észleltem, hogy a legkisebb sértésnél is előjöttek a régi bántások és nagyon fájtak. Úgy tudnám ezt a dolgot jellemezni, hogy pár dekás, könnyű sérelmek mázsás teherként nehezedtek rám, mivel ráhullottak a régi sérelmek súlyos kövei. De Isten a szándékunkat nézi és Ő gyógyítja be sebeinket, mert lassan-lassan minden a helyére került. Ha a konyhában leesett egy fedő a konyha kövére, ami férjemet idegesítette, ezért szóvá tette, hogy miért nem vigyázok, már nem fájt, mosolyogtam és mondtam, hogy igyekszem minél kisebb zajt csapni.

Most már tudom, hogy az Úr életünk legnagyobb és legjobb rendezője, ha Rá bízzuk magunkat és hagyjuk, hogy Szentlelke vezessen. 1999. november végén, Krisztus Király ünnepén felvettem a betegek szentségét. Nem tudtam miért, hiszen nem voltam beteg és ezt nagy örömmel elmondtam a férjemnek. Két nap múlva elestem, a jobb kézfejemnél egy csont eltört, begipszelték. Férjem nagy gyöngédséggel segített minden házi munkában, sőt még ő fürdetett is, nehogy víz kerüljön a gipsz alá.

Egy hét múlva, ebédnél hirtelen nagyon rosszul lett, rettenetes fájdalmai voltak és mentővel kórházba szállítottam. Az orvosok infarktusra gyanakodtak, de végül kiderült, hogy hasnyálmirigy-gyulladása van. Intenzív osztályra került, élet-halál között volt. Megkértem gyermekeink régi hittan tanárát, hogy jöjjön be velem a kórházba és adja fel a betegek szentségét. A plébános atya attól tartott, hogy nem fogadja őt, mert tudta, hogy nem járt templomba, hitét nem gyakorolta, így őt személyesen nem ismerte. Viszont az atya hittanosai szüleinek minden évben írt névnapjukra, így férjemet is minden László napon felköszöntötte. Amikor a kórházban az atya odament férjem ágyához és bemutatkozott, ő rögtön tudta, hogy ki ő és elfogadta a betegek szentségét. Utána tőlem kérdezte: „Most már meg fogok halni?", de én mosolyogva válaszoltam, hogy: „Tudod, tíz napja én is felvettem ezt a szentséget és látod, itt vagyok." Erre megnyugodott.

Még négy hónapig élt ezután. Közben egy hétre haza is engedték, hogy a tervezett műtétre felerősödjön, de szinte semmit nem ehetett és egyre gyengébb lett, a fájdalmai is erősödtek. Itthon egy alkalommal a fotelben ülve lehajolt, azt gondoltam, valami morzsát talált, de ő a lábamat akarta megcsókolni, mert azt mondta, hogy amilyen jó vagyok hozzá, nemcsak a kezemet, de a lábamat is meg kell csókolnia. Újra mindenért bocsánatot kért és én most már teljesen tiszta szívvel, könnyek között mondtam, hogy mindent, de mindent megbocsátottam. Ezután a MÁV-kórház intenzív osztályára került, ahol az orrán át szondán táplálták, kezei az ágy széléhez voltak kikötve, hogy a kellemetlen csöveket ki ne tépje magából. Naponta több órán át voltam mellette, olyankor a szíjakat ki lehetett kapcsolni. Jézust láttam benne, ahogy meg volt feszítve és az ágya szélén ülve úgy gondoltam, hogy a Szűzanya velem van,

hiszen Fia szenvedéseit nézve ő is a kereszt alatt állt és nem segíthetett.

István atya bejött a kórházba és meggyóntatta. Ekkor már alig tudott beszélni, de elmondta, hogy rémálmai a szentgyónás után megszűntek. A kórház aulájában István atya így bíztatott: „Te csak imádkozz a férjedért, hozd be a tiszta ruhákat, legyél mellette és a gyógyulása Isten és az orvosok kezében van. De legyél benne biztos, hogy a Mennyei Atya annyira szeret benneteket, hogy az fog történni, ami a férjed szempontjából a legjobb!" Szentmise után minden reggel így mentem be a kórházba, hogy bármi vár ott, a férjem állapota jobbra vagy rosszabbra fordul, az is az ő javát szolgálja.

Egyik vasárnap dél körül felhívtam Varró István testvért és kértem, hogy valamikor a következő héten jöjjön be velem a kórházba és imádkozzunk a férjem gyógyulásáért. István nagyon készséges volt és azt mondta: „Ne várjunk a jövő hétig, még ma bemegyek veled a kórházba." Így is történt. Ima közben azt kaptam a szívemben, hogy a jó halál kegyelmét kell kérni. Utána Istvánnak a folyosón elmondtam, mit éreztem, ő nem mondta ki ezt, de bólintott. És még mondott valamit, ami engem nagyon megnyugtatott: „Ajánld fel férjed szenvedéseit Jézus Szívének, az ő üdvösségéért. Ezt senki más nem teheti meg helyette, csak te, mivel a házasság szentségében egy test, egy lélek vagytok Isten színe előtt." Ezt a felajánlást azonnal megtettem.

Másnap reggel, a nyolc órás szentmisében újra felajánlottam szenvedéseit, úgy mentem be a kórházba. Az orvos és az ápolónő elém szaladt: „Ne menjen be, ne menjen be!" – felkiáltással. „Meghalt?" – kérdeztem. „Igen" – mondták –, „7 óra 40 perckor." Még ott volt az ágyon. Behúztam a függönyöket az ágy körül, letérdeltem a kőre. Egyik kezemet a már kihűlt testére tettem, a másikat kitártam az ég felé és nyelveken kezdtem el imádkozni. Nem tudom, mit mondtam az Úrnak, de abban biztos vagyok, hogy hálát adtam, hogy befogadta örömébe, mert egy idő után, minden fájdalmam ellenére, hatalmas békességet éreztem a szívemben.

Egy évvel később, a Tömő utcai kápolnában közbenjáró ima volt. Varró István imádkozott fölöttem és ezt mondta: „A férjed állandóan imádkozik érted és dicsőíti Istent és hálát ad, hogy te vagy a felesége." Biztosan elfelejtette István, hogy az én férjem meghalt, gondoltam ima közben, de a folytatásnál már tudtam, hogy itt nem emberi gondolatokról van szó, hanem az Isten Szentlelke imádkozik István testvérben: „Úgy látom, hogy egy korsóból vizet öntesz rá, ami neki nagyon jól esik és egyre csak dicsőíti Istent nagy jóságáért. Imádkozik gyermekeiért is, hogy egykor mind találkozzatok az Örökkévalóságban." Csodálatos öröm volt és van a szívemben. Még egy órát a kápolnában kellett maradnom, mert záporesőként hullottak szememből a megkönnyebbülés könnyei.

P. Borbála

VISSZASZÁMLÁLÁS: MÉG 75 NAP A KISSTADIONIG

Lehet, hogy sokak számára még nagyon távolinak tűnik 2002. június 22-e, de a szervezők számára, akik húszezer imádkozó, dicsőítő hívőt álmodtak a Kisstadionba, nagyon közeli.

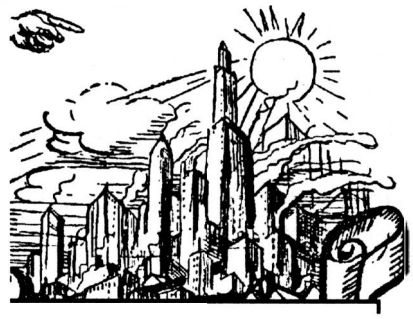
Az „Ez az a nap" rendezvények évek óta gyűjtik egybe a különféle felekezetekhez tartozó hívőket, hogy közösen tegyünk tanúságot az egyetlen Megváltóról: Jézus Krisztusról. Idén a „Válaszd az életet" mottó jegyében jövünk össze és szólni szeretnénk a kábítószer által veszélyeztetett fiatalokhoz is. Az elmúlt években számos katolikus testvér vett részt hasonló rendezvényeinken. Most az ő ajánlásaikból, tanúságtételeikből gyűjtöttünk össze egy csokorra valót „kedvcsinálóként", hogy veletek is találkozhassunk majd „azon a napon".

Szabó Tamás, tábori püspök: *„»Amit a sötétben mondok nektek, azt mondjátok el fényes nappal, és amit a fületekbe súgtak, azt hirdessétek a háztetőkről«* (Mt 10,27). *A dicsőítő nap szervezői szó szerint engedelmeskednek Jézus e parancsának. Amit az imádság, a szentségimádás óráiban,*

perceiben szívükre helyez, azt elmondják mindenkinek. Ennek az üzenetnek az a lényege, hogy Isten minden embert szeret! Ez a nap hozzájárulhat ahhoz, hogy azok a testvéreink, akik talán nem is hallhattak Istenről és Jézusról, meghallják az Örömhírt és a szívükben is megszólaljon Jézus. Azután ők lehetnek azok, akik háztetőkről fogják hirdetni az egyetlen, embert boldogító Örömhírt: ISTEN SZERET!"

Dér András, filmrendező: *„A kábulat szirénhangja ellen a megtartó szeretet adhat reményt. A közösség ereje, mely Krisztus tisztító kegyelmében bízva imádkozik. Az egészséges lélek dolga, hogy imádkozzék a sérültekért. A hittel eltelt fiatal dolga, hogy aggódjon bajba jutott társaiért. Ez az a nap, hogy imádkozzatok a szenvedélybeteg fiatalokért."*

dr. Marik József, sebész főorvos, az Emmanuel Közösség vezetője: *„Ez az a nap... Számomra ez a mondat kettős jelentésű. Egyrészt emlékeztet arra, hogy Jézus feltámadása óta minden nap AZ A NAP! Az a nap, mit az Úr arra rendelt, hogy szabadulásunk és Jézusnak a Gonosz felett aratott győzelme miatt dicsőítsük az Úr nevét. Másrészt most már évek óta van egy másik, ehhez ugyan hasonló, mégis különleges jelentése. Ez pedig azoknak a csodálatos alkalmaknak emléke, melyek számomra a közös dicsőítés, a keresztények egysége, a Világ előtt való tanúságtétel alkalmai voltak. Amikor Jézus nevét a különböző hátterű keresztények egy szívvel emelték fel tanúságot téve ezzel arról, hogy Krisztusban lehetséges az egység a keresztények közt. Nagy szükség van ezekre az alkalmakra, amikor a Világ inkább nem azt látja, hogy a különböző felekezetek egymás ellen acsarkodnak, megbotránkoztatva ezzel a kívülállókat. Ezért is várom nagy reménységgel 2002. június 22-ét, amikor ismét kiállhatunk az Úr elé és együtt könyörögheünk, dicsőíthetünk, hálát adhatunk hazánkért, testvéreinkért. Tanúságot tehetünk arról a vágyról, amit az Úr szívünkbe írt, hogy legyen egy akol és egy Pásztor... és tanúságot tehetünk arról is, hogy ez rajtunk nem múlhat. Imádkozom azért, hogy minél többen legyünk majd együtt a Kisstadionban és hogy minél többünk szívében érlelje meg Urunk az igazi Egységre való vágyat, de azt is, hogy ezért tenni is tudjunk. Ott is, de addig is és utána is. Minden nap. Így lesz akkor minden nap EZ AZ A NAP!"*

Roland, 18 éves: *„El szeretném nektek mondani, hogy az előző »Ez az a nap!« rendezvényen, 2001. június 30-án megváltozott az életem. Gyermekkoromban szüleimmel jártunk istentiszteletre. Ott inkább a festői környezet, a természet szépsége fogott meg, mint Isten közelsége. Szüleim válása egyfajta törés volt az életemben. Ahogy visszaemlékszem, úgy tűnik, mintha Isten elhagyott volna. Nem okoltam Őt ezért, de közömbös maradtam. Szabolcs bátyám mesélt Jézusról, s akkor kezdtem el megérteni, hogy mit jelent az Ige, a Biblia és valójában ki volt Jézus. Kétháromévig ment ez így. Ő úgy élte át ezt az időszakot, hogy amit mondott, semmilyen hatással sem volt rám. Bennem azonban megmaradtak az elvetett magok – amit akkor csak »rizsának« és »lelkizésnek« neveztem. Ő hívott el a margitszigeti könnyűzenei fesztiválra, amiről csak sejtettem, hogy valami köze van a valláshoz. De elmentem. Tetszett a zene, különösen Pintér Béla és a Csemeték. Meglepődtem, hogy összeférhet a rap és a hit. Végighallgattam az igehirdetést. Amikor Zoli előre hívta azokat, akik át akarták adni az életüket Istennek, először nem mozdultam. A második hívásra azonban elindultam. Mintha nem is én mentem volna. Elmondtuk az imát. Egész este ujjongtam és zászlót lengettem. Nagy öröm töltött be. Kiskoromban úgy gondoltam, hogy velem semmi izgalmas nem fog történni. Ezzel szemben, amióta megtértem, szinte naponta ér valami meglepő dolog és hatalmas áldásokat kapok. Hálás vagyok Zsófiért, a közösségvezetőmért, aki által Isten sokat tanított és javított. Nagyon sok hívő barátom lett. Imádkozom és gyakran átélem, hogy Isten bölcsességet ad és a megfelelő válasszal lát el. Azt tanácsolom, hogy gyertek el, hallgassátok ezt a zenét! Őszinte szívvel gondoljátok át, hogy miről/kiről énekelek. Figyeljetek az igehirdetésre és legyetek nyitottak, mert 180 fokos fordulatot vehet az életetek. És ez igaz! Élő példa vagyok rá!"*

Beer Miklós, Esztergom-Budapesti segédpüspök: *„Örömmel és nagy várakozással gondolok a júniusi találkozásunkra. Valami csodálatos nagy dolog, hogy minden nemzedék számára megadatik az imádkozó, Istent kereső társakkal való találkozás élménye. Szükségünk van a hitünkben való megerősödésre, a közös imádság lelket emelő környezetére. Hiszek abban, hogy a közös imádság és ének nemcsak egymáshoz segít közelebb bennünket, de együtt az Úristen szeretetének titkát is jobban, mélyebben átéljük. Addig is kérem a Szentlélek segítségét, hogy készítse a lelkünket, hogy befogadjuk megtisztító és megújító kegyelmét. Minden barátomat szeretettel hívom a közös imádságra a Kisstadionba."*

Kunszabó Zoltán

»Hogyan engedhette meg Isten?«

Billy Graham lányával (Anne) készítettek interjút egy tévétársaság reggeli műsorában. Jane Clayson, a riporternő megkérdezte tőle: „Hogyan engedhette meg Isten, hogy ilyesmi történjen?" (A szeptember 11-i merénylet.) Anne Graham nagyon mély, éleslátásra utaló választ adott:

Úgy hiszem, Istent nagyon elszomorítja, ami velünk történt, ám évek óta azt mondjuk Neki: „Menj ki az iskoláinkból, menj ki a kormányunkból, és távozz az életünkből!" És Ő, amilyen „úriember", csendben hátrahúzódott. Miképpen várhatjuk el Istentől, hogy áldását és védelmét adja, ha egyben arra szólítjuk fel, hogy hagyjon bennünket egyedül?

- A legutóbbi történések fényében – terrortámadások, iskolai lövöldözések, stb. –, lássuk csak, azt hiszem ez éppen akkor kezdődött, amikor Madeline Murray O'Hare (akit meggyilkoltak, testét nemrégen találták meg) azt kérvényezte, hogy nem akar imádságot az iskoláinkban, és mi azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán valaki azt mondta: jobb, ha nem olvasunk Bibliát az iskolában – a Bibliát, amely azt mondja: ne ölj, ne lopj és szeresd a szomszédodat (felebarátodat), mint magadat. És mi azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán dr. Benjamin Spock azt mondta, ne fenekeljük el a gyerekeinket, ha rosszul viselkednek, mert a kis személyiségük megrongálódik és lerombolhatjuk az önbecsülésüket (Spock fia öngyilkos lett)... És mi azt mondtuk: egy szakember biztos tudja, miről beszél, és azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán valaki azt mondta, hogy a tanárok és az osztályfőnökök jobb, ha nem fegyelmezik a gyerekeinket, amikor rendetlenül viselkednek. És az iskolai ügyintézők azt mondták, a tanári kar tagjai inkább ne is érintsék meg a diákokat, mert nem akarunk rossz reklámot az iskolának, és semmiképpen nem akarjuk, hogy bepereljenek bennünket (nagy különbség van a fegyelmezés és megérintés, valamint a verés, pofozás, megalázás, megrúgás, stb. között!). És mi azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán valaki azt mondta: hagyjuk, hogy diáklányaink abortuszt végeztessenek, ha akarnak, és nem kell, hogy ezt elmondják a szüleiknek. És azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán egy bölcs vezető azt mondta: mivel a fiúk fiúk, úgyis meg fogják tenni, adjunk fiú diákjainknak annyi óvszert, amennyit akarnak és nem kell, hogy erről szüleiknek beszámoljanak. És azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán valaki, az általunk jelentős posztra megválasztottak közül azt mondta, hogy nem számít, mit teszünk a magánéletben, ha elvégezzük a munkánkat. Újból egyetértve velük, azt mondtuk: **legyen úgy**, mert nem számít, mit tesz valaki (beleértve akár az Elnököt is) a magánéletében, amíg van munkánk, és a gazdaság jól működik.
- Aztán valaki azt mondta: nyomtassunk újságokat meztelen nők képeivel és hívjuk ezt a női test szépsége feletti egészséges, természetes csodálatnak. És azt mondtuk: **legyen úgy!**
- Aztán valaki eggyel tovább lépett ebben a csodálatban, és meztelen gyerekek képeit publikálta, majd tett még egy lépést, és ezeket elérhetővé tette az Interneten. És mi azt mondtuk: **legyen úgy**, a szabad szólás joga feljogosítja erre őket.
- És aztán a szórakoztató ipar azt mondta: csináljunk tévéműsorokat és mozifilmeket, amelyek az erőszakot, erkölcstelenséget reklámozzák és a tiltott szexet. És készítsünk olyan zenefelvételeket, amelyek bátorítanak a nemi erőszakra, kábítószer-fogyasztásra, gyilkosságra, öngyilkosságra és különböző sátáni témákat dolgoznak fel. És mi azt mondtuk: **ez csak szórakozás**, nincs is rossz hatása, és különben sem veszi senki komolyan, úgyhogy csak hadd menjenek.

Most pedig feltesszük magunknak a kérdést: miért nincs gyerekeinknek lelkiismerete, miért nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, és miért nem okoz nekik problémát, hogy megöljék az idegeneket, osztálytársaikat, saját magukat?

Talán, ha elég hosszan és keményen gondolkodunk rajta, ki tudjuk találni. Azt hiszem, elég sok köze van ahhoz, hogy **„azt aratjuk, amit vetünk"**.

„Kedves Isten, miért nem mentetted meg azt a kislányt, akit megöltek az osztályában? Tisztelettel, Egy Érintett Tanuló." És a válasz: „Kedves Érintett Tanuló! Ki vagyok tiltva az iskolákból. Tisztelettel: Isten."

Furcsa, mennyire elhisszük, amit az újságok írnak, de megkérdőjelezzük, amit a Biblia mond.

Furcsa, hogyan mondhatja valaki: „Hiszek Istenben", miközben a Sátánt követi, aki egyébként szintén „hisz" Istenben.

Furcsa, milyen gyorsan készek vagyunk az ítélkezésre és mennyire nem a megítéltetésre.

Furcsa, milyen gyorsan továbbküldjük viccek ezreit, melyek bozóttűzként terjednek a köztudatban, de ha az Úrról szóló üzenetekkel tesszük ezt, az emberek kétszer is meggondolják, mielőtt továbbítanák.

Furcsa, hogy az erkölcstelen, durva, vulgáris és obszcén dolgok szabadon áramlanak a világhálózaton, miközben az Istenről való nyilvános beszédet elnyomják az iskolában és a munkahelyen.

Furcsa, hogyan lehet valaki Krisztusért lánggal lobogó keresztény vasárnap, és láthatatlan keresztény a hét további részében. Nevetsz?

Furcsa, hogy mikor továbbítod ezt az üzenetet, nem fogod sokaknak a listádon elküldeni, mert nem vagy biztos afelől, hogy mit hisznek, mit fognak gondolni rólad, ha ezt teszed.

Furcsa, hogy jobban érdekel, amit az emberek, mint amit Isten mond rólad.

Gondolkozol?

Add tovább, ha úgy gondolod, hogy megéri. Ha nem, akkor csak szabadulj meg tőle...

Senki sem fogja megtudni, hogy ezt tetted. Azonban, ha kidobod ezt az elmélkedést, akkor ne ülj vissza, és ne panaszkodj arról, hogy milyen rossz bőrben van a világ!

J. H.

Tartalomjegyzék

Katona István: Lélek és Élet 3
R.W.K.: A Szentlélek önmegtagadásra hív 4
Lipthay Endre: 35 éves a katolikus karizmatikus megújulás 7
B. Veronika Mária: Az Úr velem van! .. 10
Zsóka: Nem volt hiábavaló a gyógyító ima 10
D.B.K.: »A Te Igéd... világosság...« 3. ... 11
Katona István: Szentség a szegénységben! 12
P. Borbála: Tanúságtétel a házasságról 13
Kunszabó Zoltán: Visszaszámlálás... 15
J.H.: Hogyan engedhette meg Isten? 17

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Hálásan **köszönjük** azon **adományokat**, melyeket újságunk kiadására küldtek kedves olvasóink.
- Július 8-tól 12-ig **Mary Usha nővér** zárt (5 napos) **lelkigyakorlatot tart** a belső gyógyulásról Piliscsabán. Részvételi díj: 9.000.–Ft. Jelentkezni lehet Poór Tündénél, telefon: 214-66-82.
- Néhányan fölvetették, hogy újságunkban nyissunk rovatot azon fiatalok részére, akik házasodni szeretnének (házassági hirdetés formájában). Kérjük olvasóink véleményét, hogy ilyen módon segítsük-e azon testvéreket, akik keresztény (karizmatikus) társat szeretnének találni?!
- **Az Emmausz Irodában kapható videófilmek**: Garabandal, Neuman Teréz, „Mit jelent neked a Biblia?", Laura, Országos Karizmatikus Kongresszus 2000. A kazetták általában 45 perc hosszúságúak, a Bibliáról szóló kazetta 90 perces. Ár: 1.500 – 1.600.–Ft. Postán is elküldjük, ha valaki nem tud személyesen érte jönni.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

»De nézd: orvosságot és gyógyulást készítek nekik; meggyógyítom őket, és megmutatom nekik a békesség és biztonság kincseit.«

(Jer 33,6)

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

4. Rendezd kapcsolataidat és vágyaidat!

A rossz kapcsolatok, függőségek, rendetlen vágyak nagyon visszafogják lelki fejlődésedet. Isten Lelke nem tud vezetni, ha valamihez hozzáláncolod magad, ha bárminek is rabja vagy. Van aki egy embernek rabja, van aki tárgyaknak rabja, van aki vágyainak rabja. *„Krisztus szabadságra vezetett minket... ne hagyjátok magatokat újra a szolgaság igájába hajtani”* (Gal 5, 1). Légy bátor és hozz radikális döntést! Szakítsd el bűnös kapcsolataidat, utasítsd el rendetlen vágyaidat és *„keresd azt, ami odafönn van, ahol Krisztus ül az Atya jobbján”* (Kol 3, 1). Így megtapasztalhatod, hogy *„új teremtmény vagy Krisztusban”* (2Kor 5, 17). Ez boldoggá fog tenni.

„A Lélek és a menyasszony hív: „Jöjj el!”
Aki hallja, hívjon: „Jöjj el!”
Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet
vizét, ingyen igyék... Amen.
Jöjj el, Uram Jézus!”
(Jel 22,17-20)